

Parkering Forbudt

af Michael Mondrup

INTERVIEW

Følgende er et sammendrag af et længere interview med Parkering Forbudt. Parkering forbudt er en københavnsk børne-rockgruppe, og den bestod, da interview'et blev lavet (18.10.79), af FOX, GREV LYHNE, DREZZ og DON MARTIN, fire 12–16årige Østerbrodrengene, plus nogle voksne hjælpere, bl.a. deres lærer Finn fra Arbejdernes Friskole. Gruppen spiller rundt omkring til forskellige arrangementer, mest i Københavnsområdet, men i skoleferierne også på turneer i provinsen. Desuden har de udgivet et par plader, LP'en »Parkering Forbudt« (feb. 1979) samt en single med numrene »Skrue ned!« og »Hej far« (aug. 1980), og der kommer efter sigende en ny LP sidst på efteråret. Og så har de nummeret »sang om stoffer« med på LP'en »Fix og færdig. – Rock mod junk.«

Kontakten til publikum varetages af Kontakt Klubben, som udgiver »k. k. avisen« og som sender klistermærker, koncertoversigter, oplysninger om børneaktiviteter, og –aktioner (fx. i forbindelse med Byggeren) osv. til medlemmerne.

Interview'et indgår i et 1.-dels musikhistorieprojekt ved Århus Universitet.* Der deltog kun de fire medlemmer af gruppen, mens de voksne hjælpere holdt sig væk. De 4 P. F.'ere lagde meget vægt på, at de stod 100 procent inde for, hvad hinanden sagde, og derfor er der ikke sat navn på de enkelte udtalelser.

– Hvem spiller I for?

Vi spiller for børn, og så må alle så føle sig som børn, ikke, hvis de vil, altså, fordi vi vil gerne spille for alle, fordi alle gerne skulle være som børn, ikke. Vi prøver at gribe fat i børnene, ikke, sådan at vi kan få fat i starten af den næste generation, ikke, og så håbe, at de ikke bliver ligesom deres forældre.

– Hvordan oplever I forholdet mellem voksne og børn?

Voxen og barn, det er en væremåde. Når du er nået til en vis alder, så kommer du ind i noget, som hedder de voksnes rækker, og så har du lige pludselig den magt, at du kan bestemme over dem, som ikke er i de voksnes rækker. Der er sådan et eller andet magtspil, ikke, og det synes vi overhovedet ikke skal

finde sted, det går vi imod, ikke. Voksne, de giver ordrer til børnene, sådan noget med: »spis ordentligt« og »kom hjem kl. 10«, det er ordrer, du ved, og i stedet for alle de ordrer, hvis nu man lavede dem om til råd, ikke.

– Hvad er det, I arbejder hen imod?

Vi vil gerne have, at alle er som børn, det er det der med at være åben, være ærlig, og tro på det, der sker, ikke, sådan, hvis du kommer og fortæller om noget, så tror jeg på det, du fortæller mig, fordi når du fortæller mig det, så må det jo være rigtigt, ikke, altså at have tiltro til hinanden. De voksne, det er altid sådan noget med: »Jamen, når du siger det, så er det sikkert fordi du har et eller andet i tankerne med det«, og sådan noget med aldrig at stole på nogen andre.

– Hvordan er jeres forhold til pædagoger?

Det er noget mærkeligt noget, ikke, uddannet til at kunne

* Forfatterkollektiv: »PF – et alternativ til den alternative børnemusik«, opgave, Musikvidenskabeligt Institut, Århus Universitet, jan. 1980.

Parkering Forbudt i den besætning, de slog igennem med i børneåret 1979: Drezz (bas), Fox (rytmeguitar), Grev Lyhne (trommer) og Don Martin (leadguitar).

arbejde med børn specielt. Det gør jo allerede forskellen, det gør jo, at de sætter sig som nogen udover børn. Pædagogerne stiller sig op som nogen, der skal forstå børn, ikke, og de sætter sig hen til børnene og siger: »Nu skal vi lige finde ud af at forstå hinanden, og nu skal vi sludre« og sådan noget, og så bagefter, så sætter de sig ind ved forældrene og aflægger rapport, ligesom sådan en eller anden privatdetektiv, ikke, altså pædagoger er politi.

– Er jeres egne erfaringer med pædagoger sådan af den onde slags? Har I gået i kommuneskolen?

Vi har allesammen prøvet kommuneskolen. Jeg havde en, hun ville slet ikke snakke med os udover klassen, så kommer hun ind i timen med tasken: »Nå, så starter vi undervisningen«, og så er hun færdig, så gik hun. Nu havde hun ikke klassen mere. Nu går vi på Arbejdernes Friskole, en elevstyret. Altså, der har vi drømmen, simpelthen, lærere og elever, der snakker sammen

om skolen. I kommuneskolen, der er det lige lærerne, der vedtager det, og så bliver det, hvis de har vedtaget det, så kan eleverne ikke gøre noget ved det.

– Men lærerne der, de er jo også pædagoger, ikke?

Jo, nogen af dem er. Der er jo også nogen af dem, der kan blive lærere, netop for at ville give viden videre, og så kommer de ind på folkeskolen, og så støder de imod alle mulige besparelser, og alle mulige nedskæringer, og alt muligt, de skal rette sig efter, så de opdager, at de slet ikke kan udfylde deres erhverv, ikke, at de faktisk kun kan blive nogen diktatorer, der går rundt og får ungerne til at lave en masse, og det stritter de så imod. Der er jo sikkert mange, der går ind i det i en god tro, og så bagefter først opdager, at de ikke har muligheder for at være anderledes end alle andre, ikke, og det må de så enten gøre, eller også må de hoppe fra, og så nogen af dem, de har så chancen for at komme ind på friskoler og sådan noget.

– Hvordan opfatter I jer selv politisk?

Vi vil helst stå så langt væk fra politik som muligt, for det synes vi er det mest voxne, der findes. Det er noget underligt noget, fordi mange af dem, de har jo den samme mening, ikke, men, altså, der bliver dannet 20 små partier om dagen, det er helt vildt, synes jeg. Fx. så engang imellem, så ser man sådan en støttefest, VS og FKR og simpelthen alle mulige underlige forkortelser af 20 forskellige partier, i stedet for at lave noget sammen. Altså, det er jo også det, de står jo selv og modsiger sig selv, man opnår jo kun noget ved at stå sammen, ikke. Og

de spreder sig bare mere og mere og bliver mindre og mindre
– *Politik, er det kun noget med partier og Folketing og sådan noget?*

Altså, der er nogen, der kalder alt, hvad man foretager sig for politik, det er derfor vi ikke vil have noget med politik at gøre, fordi, at lige så snart man gør noget eller siger noget, så er det politisk i en eller anden mærkelig retning. Det er noget ånds-svagt noget, at man ikke kan have lov at have en mening andet end det skal stå til en eller anden bestemt blok i et eller andet politisk. Ja, fx. i sommers, så havde vi skrevet kontrakt med VS, fordi at vi ville komme og spille til deres VS-festival, det var da også udmærket, fordi vi ville gerne til Århus og spille. Nå, men så et par uger efter, så kom der nogle fra DKU Århus og spurgte, om vi ville spille til en festival der, og det ville vi da også godt, det var da helt i orden, og så skrev vi kontrakt med DKU. Det var en måned tidligere end VS, og så hørte VS det og ringede til os og spurgte: hvad var det for noget, om vi skulle spille til DKU, det kunne ikke passe. De syntes det var helt mærkeligt, at vi skulle spille på en VS-festival og så også spille på en kommunistisk festival, og hvad var meningen, som om de skulle sådan have eneret. Vi tilslutter os ikke noget politisk, hvis vi går ud og spiller på en festival, så er vi ligeglade med om det er kommunisterne eller hvem det er, der holder den, fordi dem der kommer til festivalen, de tager som regel deres børn med, og det er jo som regel de unger, vi spiller for, og de unger, de er sådan set nærmest ligeglade med, hvem der holder festivalen. Kommer fx. VS og spørger, om vi vil spille til et arrangement, der er sådan et valgarrangement, så kan vi sige: nej, det kan vi ikke, vel, fordi, hvis vi stiller os op og spiller til sådan et valgarrangement, så er det som om at vi synes, at folk skulle stemme på VS, ikke, og vi vil ikke anbefale folk noget.

– *Har I ellers nogle regler, I går efetr, når I siger ja eller nej til et arrangement?*

Vi skal have en kasse sodavand. Vi skal have transporten betalt, i hvert fald, og så finder vi ud af, om der er noget, vi gerne vil støtte. Hvis det fx. er en byggelejeplads, der ikke har ret mange penge, så spiller vi så billigt som muligt, og hvis det er en eller anden kommune, der har penge nok, så tager vi vores højeste pris. Vi har noget, der hedder, om vi spiller for mennesker eller for penge. Det er ikke for penge, vi spiller, hvis mennesker kan komme ind og se det til en rimelig pris, så synes vi også, det er i orden vi spiller til en rimelig pris. Men hvis man skal give 50 kroner ved indgangen, så er det jo ikke mennesker, vi spiller for og så skal vi kraftedeme også have kugler, så spiller vi for kuglerne, vi spiller ikke for mennesker,

der skal betale 50 kroner for at komme ind, vel. De skal ikke sidde og skrabe en masse penge ind på os. De skal sgu ikke røve os på den måde. Så spiller vi for penge, fordi de penge skal vi så bruge til noget børnearbejde. Vi har lavet arrangementer selv, der tog vi 4,85. Nu er vi ved at lave en kæmpe børnerock-koncert i Odd-Fellow-Palæet, fra 2 til 9, altså 7 timers børnerock, der tager vi også 4,85 for at komme ind. Vi vil heller ikke fx. spille steder, hvor der ikke må komme børn under 18 år ind, så har vi ikke noget at gøre der, fordi så må vi ikke selv komme ind, og så vil vi ikke spille, ligemeget hvor mange penge de så skulle komme og tilbyde.

– *Jeres LP er også billig. Er det noget, I har bestemt, eller har pladeselskabet?*

Det har vi bestemt. Vi har lavet lav pris, for at børn også har råd til at købe LP'en. De fleste børn, de har ikke ret mange penge. Det var fordi, at hvis pladen skulle sælges billigere, så ville vi også få mindre selv, i vores royalties. Og det kunne vi da fuldstændig gå ind for, ikke

– *På pladecoveret står der også »godt børneår«. Hvad siger I til børneåret?*

Altså, det var lige så fladt som der var noget, der hed kvindeår, og alt muligt andet, ikke. Og hvad bruger man så børneåret til. Gå ind i Dahls Varehus, ikke, så har vi der inde i legetøjsafdelingen et kæmpestort børneårsskilt, nedsat legetøj, du ved, i henhold til børneåret, så ungerne kan gå hen og købe en brandbil halvanden krone billigere. Og FN har endda udtrykkeligt sagt, at det er børnene i deres eget land, det drejer sig om, det er totalt misforstået.

– *Laver I selv helt jeres musik, eller har I nogle voxne til at hjælpe jer, ligesom fx. Vesterbro Ungdomsgård?*

Der er ikke nogle voxne. Vi laver helt vores egen musik. Vi er allesammen børn. Vesterbro Ungdomsgård, det er dødnemt, ikke, fem gode musikere, de kan sige. »Jamen, vi går da ind på en skole, mand, der er masser af unger, der kan synge på sådan en skole med 600 børn«. Så går de ud og peger på nogle af dem og siger: »Vil I ikke synge med?« »Jo, jo«, det er da dødnemt at få et par unger til at synge, og så spille musikken til. Vi synes ikke, det er noget særligt, det der Vesterbro Ungdomsgård. Man har da også set det, efter Vesterbro Ungdomsgård, da er der også kommet utallige skoler, der har lavet alle mulige mærkelige former for musical, ikke, fordi enhver sanglærer kan gå hen på sin skole og så tage fx fra 4. til 10. klasse, og så få et hold på 20 unger, som kan synge brilliant, og så skrive nogle la-la-texter og få nogle studiemusikere til at indspille i studiet, og så få dem til at stå og synge. Man så der, da de havde lavet

deres første LP; efter den der store succes, så de to pædagoger, der havde lavet musikken og teksterne, de lavede en solo-LP, fordi de troede, at det var deres musik og deres tekster, som folk var så vilde med, og der er meget få, der nogensinde har hørt om deres solo-LP, netop fordi det var jo ikke deres musik og deres tekster, men det var børnene, der sang, som folk var vilde med, ikke. Men der var igen nogle voksne, der troede, at det var dem og deres arbejde, der gjorde det, og så opdagede de, at det var ungerne, så blev de nødt til at have børnene med igen. Var deres solo-LP nu gået fint, så havde vi sikkert aldrig hørt noget fra Vesterbro Ungdomsgård, vel, fordi så havde de da bare kørt derudad alene, så kunne de da selv klare det hele, ikke, altså hvad skulle de med de rådne unger. Sådan er de fleste voksne.

– *Hvordan har I det med fans og idoldyrkelse og den slags?*
Vi har jo vores kontakt-klub. Selvfølgelig kan man da ikke undgå det der med dyrkelse, med at der kommer breve ind der siger: »Åh, jeg er så vild med ham og ham, og hvad for en type kan han bedst lide?« og »Er det rigtigt, at Drezz ikke bruger paryk?«. Så får de altså også sendt en skrivelse tilbage, at det her, det er ikke nogen fan-klub. Vi kan fx. tage ABBA, ikke, her er en gruppe, som er enormt kendt, og som har en hel masse, som skriver til dem, og som lytter efter alt, hvad de siger. Hvis de så sagde noget rigtigt, ikke, hvis de så sagde noget godt og fik alle de der mennesker, der lyttede, til at gøre

noget godt, hvilken magt ville de så ikke være i besiddelse af? Man kan jo også bruge det med penge til noget godt, ikke, ligesom vi fx. har den der organisation, ikke: vi har sådan oparbejdet lidt over 100 mennesker, som vi fx. kan skrive til og sige, at nu er der en byggelejeplads der og der, som skal ned, nu møder vi allesammen op den og den dag klokken det og det, og så laver vi en maleaktion, og så maler vi den der byggelejeplads og viser solidariteten, ikke. Så får vi samlet alle de der 100 unger, som vi ellers ikke havde nogen chance for at samle. Alt det der med fan-klubber, det er som regel nogle unger, der sidder et sted og mangler noget indhold i deres hverdag, og mangler noget, de kan gå op i. Mange grupper, de udnytter det helt forkert, fordi de tror, det er dem, personligt, de skal gå op i. Vi vil ikke være idoler, vi siger det der med at vi har en sag at kæmpe for, så dem, der synes om os og vil dyrke os, de skal dyrke den sag, de skal kæmpe for den sag, så kan vi også lave noget godt ud af det.

– *Tror I, at I kan blive ved at holde jer fri af sådan en idoltilværelse?*

Vi håber det. Så langt som muligt. Vi ved det ikke. Altså, det kan være, at vi stiller det op på et tidspunkt sådan at man kunne tro, at vi er idoler, men stadigvæk: dem, der skriver til os, de bliver lukket ind i vores kontaktklub, og de kan blive sendt rundt til alt sådan noget, maleraktioner og demonstrationer mod alt muligt vanvittigt. Vi bruger deres energi til noget.

Parkering Forbudt i aktion anno 1980. Fox har forladt gruppen. Trine »Kontaktsekretær« er trådt ind som sangerinde.